

Dubbelgangers

Eerste druk, augustus 2012
© 2012 Casper Langendoen

ISBN: 978-90-484-2536-5
NUR: 332

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Casper Langendoen

BUBBELGANGERS

I

In een rustige straat in één van de buitenwijken van Dordrecht, een Zuid-Hollandse provinciestad onder de rook van Rotterdam, staat al voor de tweede opeenvolgende dag een auto geparkeerd.

De wijk is opgebouwd uit, over het algemeen, koopwoningen die in de beginjaren '90 zijn opgeleverd, afgewisseld met hoogbouw waar veel eenoudergezinnen en allochtonen zijn ondergebracht. Een vaak uit nood geboren oplossing voor de enorme vraag naar goedkopere huurwoningen. Er is destijds bewust gekozen deze sociale woningbouw te mengen met de relatief goedkope koopwoningen om zodoende een goede spreiding te realiseren van de soms wat lastige doelgroep, die is aangewezen op de vaak goedkopere huurwoning. De rijtjeswoningen met gemiddelde gezinnen, die inmiddels puberende kinderen hebben en waarvan zowel pa als ma, van rond de veertig, moeten werken om de overgesloten hypotheek te kunnen betalen. Dit alles gebouwd in een 'speelse' opstelling, zoals die in de negentiger jaren zo populair was, onder het mom van: laten we het rechte stratenconcept eens loslaten en heel gedurfd, kriskras door elkaar huizen gaan bouwen. Volop gemeentelijk groen, vriendelijke bomen en dicht begroeid struikgewas, waarvoor bijna dagelijks een busje voor komt rijden en een stuk of drie, vier mannetjes druk in de weer gaan met het verwijderen van zwerfvuil en lossen bladeren en takken.

Dordrecht was er één van de G27 (de 27 grotere gemeenten van Nederland), behalve de vier grote gemeenten, die over het algemeen veel dynamische zijn. Het bijzondere lag opgesloten in een toch wel roemruchte historie. Niet alleen dateren de stadsrechten al uit 1220, toen Dordrecht overigens nog de naam Thuredrech droeg, maar het was in die periode één van de zes grote steden van Holland. Belangrijker is nog de Eerste Vrije Statenvergadering van 1572, waarbij openlijk er-

kenning werd uitgesproken aan Stadhouder Willen I, Prins van Oranje en steunden de opstand tegen de Spanjaarden. Van 1618 tot 1619 vond in Dordrecht, bolwerk van de reformatie, de Synode van Dordrecht plaats, waarbij de remonstranten tegenover de contraremonstranten stonden en waar het besluit viel tot de Bijbelvertaling die in 1637 de Statenbijbel zou opleveren, de eerste vertaling in de Nederlandse taal. En wie kent niet de geschiedschrijving van de gebroeders Johan en Cornelis de Witt, waarbij Johan als Raadspensionaris naar voren werd geschoven. Onder zijn leiding werd in 1654 vrede met Engeland gesloten waarbij de zgn. Akte van Seclusie werd opgenomen. Deze akte moest voorkomen dat de zoon van Willem II stadhouder zou worden. Op 20 augustus 1672 echter werden Johan en zijn broer Cornelis in Den Haag gelyncht. Willem III, verdacht van het complot, werd datzelfde jaar stadhouder. Het totale inwonersaantal ligt op dit moment net even boven de 120.000 inwoners. Er is verder niet zoveel waarmee Dordrecht er bovenuit stak, als je de lokale festivals, die toch soms wel ruim honderdduizend bezoekers kunnen trekken even buiten beschouwing liet. Maar zo heeft iedere willekeurige stad wel zijn evenementen. Het bijzondere is wel dat Dordrecht is gelegen op een eiland, omsloten door een aantal grote rivieren als de Beneden-Merwede, Oude Maas, Nieuwe Merwede, Hollands diep en Dordtse Kil en met het vaste land verbonden door drie bruggen en twee tunnels. De veerdienst aan de zuidkant, tussen Dordrecht en Werkendam, tellen we hierbij maar even niet mee. Het drie-rivierenpunt, waar de Beneden-Merwede, Noord en Oude Maas bijeenkomen, in het eeuwenoude centrum van de stad is een prachtige locatie en biedt een fantastisch uitzicht op de drukke binnenscheepvaart.

Op zich is er niets vreemds aan een geparkeerde auto zou je zo zeggen. Zeker niet wanneer het zo'n 'dertien-in-een-dozijn-model' Nissan Primera met een onopvallende saaie, grijze kleur is, maar na de tweede dag gaat het toch opvallen. En ook even zeker wanneer er ook al die tijd een man achter het stuur zit. Rokend, krant lezend, quasi onopvallend. Op zich is dat een illusie, want wie gaat er nu twee dagen in een saaie woonomgeving in een auto bivakkeren?

Hoewel de auto, wat verdekt opgesteld, enigszins uit het zicht van de woningen, dicht tegen het hoge struikgewas staat, blijft het in een doorgaans rustige straat met louter bestemmingsverkeer, niet onopgemerkt. Ook ik had er, in het voorbijrijden, al een keer een blik op geworpen, zonder dat er echt vragen bij me over naar boven kwamen. Behalve dan dat de wagen er niet uit zag en vol met kleine deuken en krassen zat.

Ook ik had die man achter het stuur wel gezien, maar er eigenlijk verder geen aandacht aan besteed. Het was ook een onopvallende man. Volgens mij rookte hij zo af en toe een sigaretje, las een krant, niets bijzonders. Niet zoals je vaak in Amerikaanse films zag: van die louche figuren in smoezelige donkerblauwe regenjassen, met koffiebekers op het dashboard en uitpuilende asbakken.

Nee, deze zag er verzorgd uit. Sportief gekleed, een spijkerbroek met een vlot overhemd, kort geknipt haar. Ik had me natuurlijk wel op momenten afgevraagd wat die man daar deed, maar uiteindelijk niet al te veel aandacht aan besteed.

Het zou best wel eens een observatieteam van de politie kunnen zijn, bedacht ik me en liet het verder gaan. Voor mij was het een dag waarop ik wat klusjes in het huis zo gaan doen. Sinds enige maanden was ik thuis met verlof, maar tot op heden had ik me nog geen dag verveeld. Het voelde wel even lekker geen verplichtingen te hebben aan een werkgever. Ik had tenslotte mijn portie wel gehad.

Op mijn zestiende had ik mijn handtekening gezet onder een vierjarig dienstverband in het leger. Hierbij ging ik er vanuit dat ik zo'n beetje op mijn twintigste wel weer allemaal gezien zou hebben. Dan kon ik altijd wat anders gaan zoeken. Wat ik toen niet wist is dat ik nu, op mijn zevenendertigste, nog steeds in dienst was van Defensie en inmiddels een imposante loopbaan achter de rug had.

Voor de technische school had zich al van alles afgespeeld. Ik ben geboren in de Rochussenstraat (in de nabijheid van de Heemraadsingel en het Erasmus Medisch Centrum) in Rotterdam. Mijn vader was huisarts en mijn moeder legde zich haar hele leven toe op het huis-

houden. We woonden in een groot pand, waar ook de praktijk van mijn vader was ondergebracht. Als huisarts was het hard werken en mijn vader maakte 70-80 uur per week, waardoor hij nauwelijks oog had voor het opgroeien van zijn zoon. Ik was, tot groot verdriet van zijn moeder, het enige kind gebleven omdat zij aan een erfelijke aandoening leed, met onvruchtbaarheid tot gevolg.

Op de basisschool werd al snel duidelijk dat ik geen hoogvlieger was en ook nog eens moeilijk te hanteren. Op iedere ouderavond of rapportbespreking werden mijn ouders wel even apart geroepen en werd hen te verstaan gegeven dat hun Lex bij een volgend incident niet langer op deze school kon blijven. Kleine Lex was al twee keer betrokken geweest bij een vechtpartij met een leerling uit de hoogste klas, waarbij die het onderspit moest delven. Diens ouders kwamen vervolgens boos op school met het verzoek het 'zootje van de dokter' toch maar eens flink aan te pakken.

Ook was ik in die tijd een aantal malen betrapt op kleine winkeldiefstalletjes bij de buurtwinkels, waarbij ik door de winkeliers werd vastgehouden tot ik door de politie weer thuis werd afgeleverd en het gelukkig ieder keer met een reprimande werd afgedaan. Vader van Dijk liet het gaan en ging er vanuit dat zijn vrouw, die tenslotte hele dagen thuis was en verder niets omhanden had, het wel oploste.

Al op 12 jarige leeftijd, nog voor het verlaten van de basisschool, kwam ik bij toeval terecht in de Boksschool van Ome Leo. Je kan gerust stellen dat dit het beste was, wat mij op dat moment in mijn leven kon overkomen en mij ongetwijfeld heeft gered van een mischien wel criminele loopbaan. Bij Ome Leo had niemand een grote mond, want als je dat toch probeerde kreeg je meteen een paar ketsen. Bij Ome Leo luisterde je naar wat er gezegd werd.

Hier kreeg ik de broodnodige discipline, die me thuis ontbeerde. Ome Leo was van het 'niet lullen, maar poetsen'. Ook kwam bij mij door de sport, waar ik al snel in uitblonk, het zelfrespect terug en werd ik zowaar, zonder het arrogant te bedoelen best wel een leuke knul.

Natuurlijk had ik zo af toe nog wel mijn streken en kon ik nog regelmatig kort voor de wagen staan. Toen ik net zestien was geworden en op de technische school zat, ontmoette ik mijn eerste vriendinnetje.

Rachelle reed al een jaar op een brommertje, en dat terwijl ze net de vijftien was gepasseerd. Ze woonde een straat achter mij en vanuit mijn zolderkamer had ik uitzicht op de slaapkamer van Rachelle. Het was me al eerder opgevallen hoe ze, zich niet bewust van het meekijken van haar buurjongen, iedere avond uitkleedde en zonder enige bedekking in bed kroop.

Ik had op de markt, die iedere vrijdag en zaterdag bij het station Blaak werd gehouden, na zwaar onderhandelen met de verkoper voor Fl. 2,25 een tweedehands verrekijker op de kop weten te tikken. Hiermee kon ik nog beter naar de avondsessies van Rachelle kijken en zag dan ook dat ze vrij grote, stevige borsten had.

Toen ik haar een keer op straat tegenkwam, stelde ik me voor als haar achterbuurjongen. Die avond had ik, slechts gekleed in een boxershort, voor het raam van mijn slaapkamer gestaan en het licht aangelaten. Het duurde uren voordat bij Rachelle het licht aanging en het gebruikelijke ritueel begon.

Bij toeval zag Rachelle me staan en zwaaide spontaan. Zonder schaamte kleedde ze zich ook deze keer weer uit. Ze liet haar handen demonstratief over haar borsten gaan en dook ook nu weer naakt in bed. De volgende dag stopte ze met haar brommer aan de rand van het trottoir en spraken we af. Het afspraakje kreeg ergens in het park bij de Euromast zijn uitvoering.

Dit was voor mij de eerste keer dat ik borsten voelde. Heel onwennig kusten we elkaar en Rachelle ritste zonder enige schaamte mijn broek open kneep hard in mijn kruis. Twee dagen later gingen we, uit school, naar mijn zolderkamer. Daar beleefden we beiden onze seksuele 'ontmaagding'. Het ging er ongelofelijk stuntelig aan toe en achteraf gezien was er eigenlijk helemaal niets aan geweest. Maar de maanden verstreken en we hadden beiden de smaak snel te pakken. Het vrijen gebeurde zonder enige vorm van voorbehoedsmiddel en op een dag, het kon niet uitblijven, kwam ik in Rachelle klaar. We waren enorm geschrokken en Rachelle had het 's avonds meteen aan haar moeder verteld.

Vanaf dat moment had ze via de huisarts, toevalligerwijs mijn eigen vader, de pil voorgeschreven gekregen. Hierbij had dokter van Dijk

nog wel bedenkelijk gekeken en gezegd dat hij het wel erg jong vond voor seksueel contact!

Een paar maanden later werd ons contact minder en op een avond op de zolderkamer had Rachelle gezegd dat ze geen zin had om te vrijen.

‘Heb je een ander?’ vroeg ik, waarop ze enorm bloosde. Normaal was het Rachelle die meteen begon te frunniken aan het lijf van haar vriendje, dus het was opvallend dat ze nu geen zin had, maar ze gaf geen antwoord. Het zat me natuurlijk niet lekker en de volgende avond ging ik haar stiekem achterna, waarbij ik er voor zorgde dat ze me niet zag. Op de hoek van de straat, een paar blokken verderop kuste ze een donkere jongen.

Dat was het dus. Twee maanden later kwam bij Rachelle het hoge woord er uit.

‘Lex, ik ben naar bed geweest met Rionel. Hij komt van de Kaap-Verdische eilanden, woont met zijn moeder en jongere broertje hier in de buurt en zat bij mij in de klas. Dus na vanavond wil ik niet meer met je afspreken.’

Die avond lag ik met mijn hoofd onder het kussen te huilen. Toen ik een maand later die Rionel ’s avonds op straat tegenkwam, kon ik de verleiding niet weerstaan. Ik trok hem een smalle steeg in en sloeg hem op zijn gezicht. Mijn vuisten troffen hem hard, onder andere op zijn mond, waarbij het bloed spontaan er uitsprong. Wat ik echter totaal verkeerd had ingeschat was de verdediging van Rionel. Deze trok een mes tussen zijn broeksriem vandaan en zwaaide gevaarlijk in mijn richting. Het glinsterende mes sneed dwars door mijn shirt en veroorzaakte een forse snee aan de zijkant van mijn lichaam. Ik kromp ineen van de pijn en Rionel ging er als een speer vandoor.

Ineengekrompen van de pijn zakte ik op de grond en haalde diep adem. Ik hield mijn hand op de wond om het bloeden wat tegen te gaan en durfde er nauwelijks naar te kijken. Om de hoek van de straat was de boksschool van Ome Leo en die woonde er zelf boven. Die moest me helpen! Voordat ik probeerde op te staan, zag ik de twee gouden tanden van Rionel op de stenen van de steeg liggen. Die stak ik met een gevoel van triomf in mijn zak.